

Inhoud

Intro: One for the road	9
Vroeger	12
Uit die broek!	17
Donderweg	20
Momenten met Brood (1)	25
Welkom in de Coco Club	28
The Who Live in de Coco Club	34
Ultra met Jan K.	39
Minuten met McCulloch (1)	44
Uren met Nick Cave (1)	47
Screentest	52
Onruuuust!!!!	56
Sterven met Slayer	59
Manic Street Preacher	65
Brief aan Iggy Pop	73
Ik kwam Bruce Springsteen tegen op de Albert Cuyp	79
Het Corsicaanse vissersmes van Willy DeVille	82
De ogen van Chris Robinson	89
Uren met Nick Cave (2, slot)	94
De Golden Earring zuigt	99
Momenten met Brood (2)	105

Blowen met Fons	109
Minuten met McCulloch (2, slot)	113
Hiphop in je smoel	117
De man met de bijl	121
De enige echte Mister Lee	126
Momenten met Brood (3, slot)	132
Rock 'n' Roll Suicide	134
John Cale in Club Lek	142
Prettig gesprek met Liam Gallagher	145
Weemoed en walging in de Kuip	150
De bomkoffer	154
Club 3VOOR12	160
De Gretsch van Jimmy	164
Beck in het echt	168
Frank Black in psychoanalyse	173
Kerstmis met The Slipjes	177
Born to Run	184
De oesterbar van oom Tom	187
Het Shouting Boots Manifesto	193
AMC Blues	198
Het zwarte licht	202
Meneer Nipkow versus Mister Lee	208
Onze broer Bruce	212
The show is over now	216
Uitro: Doe het met Henry Rollins	220
Dank	228
Verantwoording	230

Intro: One for the road

*Over Southside Johnny & The Asbury Jukes
en over dit boek*

Ik drink whisky in de gezellige maar wel een beetje kleine kledkamer van The Asbury Jukes. Onze glazen staan op een opklapbaar wit formica tafeltje. Er hangen half opengeschoven gordijntjes voor de beslagen ramen. Achter de wasem zie ik mooie lichtjes bewegen. The Jukes zijn sinds een halfuur mijn beste vrienden. Zij vormen de begeleidingsband van Southside Johnny, de Amerikaanse rocker die sinds een uur of drie mijn beste vriend is.

‘ok, how about one for the road?!’ schreeuw ik.

Als antwoord schuift de fles Jack Daniel’s over het formica mijn kant op.

Southside Johnny & The Asbury Jukes zijn, als ik de band even oneerbiedig en snel mag kenschetsen, een soort tweederangs Bruce Springsteen & The E Street Band. Ze komen ook uit New Jersey en maken een vrij voorspelbare vorm van werkmansrock, die één keer per jaar best goed te pruimen is. Na het werk even eten, douchen, je leren jasje aanschieten en dan naar Paradiso om met een biertje in je hand stoom af te blazen bij een vette rock-’n-roll band – dat idee. Zo ook vanavond. Southside Johnny opende met een paar snelle rockers,

gooide er toen een zootje midtempo soulnallers tegenaan, beukte er daarna weer flink op los en voor ik het wist stond ik tijdens de toegift dronken mee te brullen met de ballades, met een brandende aansteker in mijn hand en tranen in mijn ogen.

‘Waar is Johnny!? Waar is Johnny?’ schreeuw ik met dubbele tong. ‘Ik moet hem spreken, nu. DIT. WAS. ZO’N. GOED. OPTREDEN!’

‘Johnny ligt al te slapen man, achterin. En hij wil niet gestoord worden,’ zegt iemand.

‘Wat nou slapen? Ik *moet* hem zien!’

‘Kan niet man.’

Ik neem nog een slok. Mijn hoofd schiet ineens naar voren.

‘Waarom bewegen we?’

‘Because we áre moving, man. We’re going to Cologne.’

Keulen? Ik kijk eens goed om me heen. Shit. Ik zit niet meer in de kleedkamer, maar in een tourbus. De tourbus van Southside Johnny. Hoe ben ik hier in ’s hemelsnaam...?

Door de voorruit zie ik een stoplicht van rood naar groen verspringen en rechts daarvan de Heineken Brouwerij. De chauffeur schakelt en trekt op.

‘Stop! Stop!’ schreeuw ik. ‘I’m not really on this bus!’

De chauffeur remt en kijkt met een frons in de achteruitkijkspiegel hoe ik door het gangpad naar voren wankel.

De deur opent sissend.

‘Thanks man!’ roep ik, eenmaal buiten.

‘Get outta here,’ zegt de chauffeur, en hij maakt het wegwerpgebaar.

De bus gromt weg in een nevel van opspattend water. Ik begin de wandeling naar Paradiso waar ik – als ik het me goed herinner – mijn fiets heb geparkeerd.

Het is koud en het regent in vlagen. De kale takken van de

bomen langs de Stadhouderskade zwiepen mooi in de wind. Ik voel me opperbest. En dan verschijnt naast de donkere torens van het Rijksmuseum vanachter een wolk ook nog eens de maan. Een volle maan nog wel. En ik voel me zo geweldig, zo fantastisch dronken en vrolijk en levend dat het de gewoonste zaak van de wereld lijkt om nu even lekker op de stoep te gaan liggen om naar die maan te kijken. Ik hoor de fietsers wel die bellen en lachend naar me roepen ‘hee gek!’, maar ik reageer er niet op. Ik suis nog na van de rock-’n-roll en ik ben in de ban van de maan, de voortjagende wolken en de torens van het Rijks. En ik voel de regen op mijn snoet en denk bij mezelf: wat een geweldige avond was dit.

In *Donderweg* vertel ik hoe ik daar terechtkwam, in die tourbus van Southside Johnny. En over wat er gebeurde nadat ik weer was opgestaan van straat, de maan de maan had gelaten en mijn werk als rock-dj bij de vPRO had hervat. Dit is het verslag van 35 jaar in de *fast lane* van de popmuziek. 35 jaar scheuren, cruisen en botsen, pruttelen en stilstaan. Dit zijn mijn rockverhalen, of radiomemoires, zo je wilt. Verhalen vol helden, idolen en sufferds, mezelf inclusief. Over al die popsterren en popsterretjes, rockers en rukkers, hitmachines en eendagsvliegen die ik heb ontmoet. Verhalen met hier een snufje coke en daar een korreltje zout. Over vaderfiguren, collega’s en leermeesters – en over de hogere Hilversumse machten. Over rock en over radio.

Over wat muziek met je kan doen.

Vroeger

Over popmuziek in het dorpje 'aan der duinen rand'

Vroeger? Vroeger had je helemaal niks. Niks te doen, niks te vertellen, niks te zien en niks te horen. Popmuziek *bestond* niet. In plaats daarvan reed er een zwaarmoedige melkboer met paard en wagen door de straten van het dorp om huis aan huis melk in flessen te slijten. Verder had je een vuilwitte plastic bal en twee Dinky Toys. Die mocht je dan in je eentje over ruwe kokosmatten duwen. In de zomer kon je weliswaar cowboytje spelen, pijltjes blazen en voetballen, maar meestal was het winter. Dan moest je bidden, hutspot eten en daarna met een gebutste kit kolen halen uit een donker hok in de schuur. Die moesten in een zwartstalen kachel gestort worden, wat gepaard ging met een donderend geraas. Als je geluk had werd het daarna een beetje warm in de huiskamer. De rest van het huis bleef vochtig en koud.

In de gangen hingen sombere schilderijen, door miezigerige peertjes geelbruin verlicht. Je vader las altijd de krant en rookte daar een pijp bij, waarvan de vies zoet geurende rookslierten als giftige dampen in de kamer bleven hangen. In de boekenkast stonden: *De Katholieke Encyclopaedie* (24 delen), *De Slag om Pearl Harbor* en de fotoboekenserie *Het aanzien van 1963* (1964, 1965, 1966...). Daar bladerde je in, terwijl het bui-

ten regende, hagelde en sneeuwde. Jaar in jaar uit.

Op het schoolplein werd je wekelijks in elkaar gerost door jongens uit je eigen klas, of – erger nog – een lagere klas. 's Zaterdags kwam er iets van bevrijding, als je mocht voetballen, maar 's zondags moest je alweer in een koude, galmende kerk naar onverstaanbare saaie priesters luisteren. Daarna was er verplicht familiebezoek.

Het waren kortom barre tijden, waarin elke vorm van amusement ontbrak. Op ome Kees na dan, die op elke van sigaretten- en sigarenrook blauw staande verjaardag na twee jenevertjes dezelfde zogenaamd schuine moppen tapte, of vertelde hoe hij jacht had gemaakt op die 'vuile ploppers' in Indonesië.

Het woord communicatie werd nooit gebruikt en wat er aan communicatie was, stond in de kinderschoenen. Er hing weliswaar zwaar verankerd aan de muur een zwart bakelieten telefoon in de gang, waarmee je, als je er heel hard in schreeuwde, de buurvrouw kon bereiken. En ja, ik geef toe, sommige mensen hadden – o wonder! – een tv, en enkelen – zoals mijn ouders – zelfs een platenspeler. Bijna alle mensen hadden een radio. Meestal zo'n notenhouten geval. Maar denk maar niet dat daar popmuziek uit kwam. Nee: praatprogramma's vol pastoors, dokters, ministers en andere zielenknijpers. Waterstanden en nieuwsberichten, voorgelezen door bejaarde mannen met een knijper op de neus. Of voetbaluitslagen, waarbij de stand altijd *nul-nul* was gebleven. Daarna weer lange lappen klassieke muziek, of liedjes als 'De postkoets' van De Selvera's ('parompapapom'), dat was het wel zo'n beetje.

Als je ouders in een wilde bui waren – zo'n twee keer per jaar – draaiden ze grammofoonplaten van vroegoude mannen als Cor Steyn, Malando, Edmundo Ros of James Last.

Maar het kon nog erger. Dan kreeg je *cabaret*platen voor je kiezen van zeurderige types als Jasperina de Jong, Albert Mol, Wim Kan of Seth Gaaikema. De enige leuke was Wim Sonneveld want hij zong ‘Moeder, ik wil bij de revue’ en daar werd je moeder blij van.

In de klas zong je samen met twintig andere kinderen braaf ‘Het liedje van den Bergenaar’, maar er was vooralsnog geen platenzaak in Bergen (NH), ‘het dorpje klein daar aan der duinen rand’. Popmuziek was een ver vreemd land waar je nog nooit was geweest.

De opwindendste muzikale momenten van je jeugd vonden een enkele zondag plaats tijdens de beatmis, een swingend bedoelde kerkdienst met een hip jongerenkoor. De pastoor trachtte ineens gewone mensentaal te spreken, de actualiteit werd er aan lange haren bij gesleept. De zoon van de bakker bleek ineens over drumkwaliteiten te beschikken en een verwarde muziekleraar probeerde een groove neer te zetten met zijn RiHa-orgel. Het jongerenkoor zong eindeloos ‘eeheemen’, wat Engels voor ‘amen’ scheen te zijn. Het werd er geen leuker lied van.

Op deze rimpelloze koude zee van het Grote Muzikale Niets hoorde je soms door mistflarden van kinderlijke eenzaamheid heen een kort, doordringend signaal, als van een misthoorn. Een teken dat er meer was. Dit vond in mijn geval plaats bij de ouders van mijn boezemvriend Bob.

Bobs vader was postbode. Hij droeg een joekel van een bril, had lange wilde bakkebaarden en rookte zware shag. Zijn oranje Volkswagen Kever had een vossenbontje aan de antenne. De Daf van mijn vader had niet eens een antenne.

Bobs moeder droeg strakke truitjes, korte rokjes en zware make-up. Ze droeg haar haar hoog opgestoken, als was zij een Ronette. Ik kende The Ronettes toen weliswaar nog niet,

maar wat mij betreft was Bobs moeder de mooiste moeder die ik ooit had gezien. Bij Bob ging men 's zondags niet ter kerke. In plaats daarvan keek de familie Van S. – wauw! – *Star Trek* op hun fonkelnieuwe televisie en at men als het zo uitkwam hot-dogs bij het ontbijt. Bovendien hadden ze een gigantisch kippenhok met twee dwaze hanen en veertien nerveuze hennen, een aquarium vol exotische vissen, een stapel pornoboekjes onder het ouderlijk bed en een plastic Fred Flintstone waar de hagelslag uit kwam. Meneer Van S. wees ons in de duinen waar in de oorlog geallieerde bommenwerpers waren neergestort en spoorde ons aan om daar naar oude munitie te zoeken, die wellicht nog tot ontploffing te brengen was.

Kortom, ik kwam er graag.

Als ik bij Bob mocht mee-eten scheen de avondzon door de ramen. Zijn ouders zetten steevast de radio aan tijdens de maaltijd. (De radio! Tijdens het eten! Het idee! Daar zouden mijn ouders nooit opkomen). En uit dat hippe wit-oranje ding schalde dan de kraaiend vrolijke stem van een man die Joost scheen te heten. En Joost kon het weten want hij mocht niet eten! Hij moest platen draaien. Leuke platen. Niks geen James Last, Vera Lynn of Jasperina de Jong, nee, popmuziek! Mud! The Rubettes! The Faces! The Beatles! Peter Koelewijn!

En het was me een heksenketel daar in de studio bij Joost! Hij riep van alles en nog wat, soms vielen er dingen kapot, hij ratelde op topsnelheid hitparadeposities af, hij zei 'bwwrrr-bwrrr' in plaats van 'euh', praatte dwars door de muziek heen, maakte grappen (de helft verstond je niet, de andere helft begreep je niet) en schreeuwde 'hela hola' naar collega's die daar bij hem op de gang voorbij stommelden.

De familie Van S. vermaalde hun macaroni met ham en ketchup alsof er niets aan de hand was, maar ik spitste mijn jonge oren, en hield mijn mond zoveel mogelijk stil om maar

niets te missen van het radiospektakel. Wat klonk dit allemaal opwindend!

Joost den Draaijer (echte naam: Willem van Kooten) was de eerste Nederlandse dj die met Amerikaanse methoden het stof van de Nederlandse samenleving blies. En voor mij als tienjarige was hij een openbaring. Er ging magie uit van zijn show. Het klonk levend, spontaan. Niet zoals de deftige heren die bij mijn vader uit de radio kwamen en spraken over politiek of geloof.

In mijn verbeelding zat ergens ver weg in een Villa Kakelbont-achtig huis in Hilversum – of in het ruim diep onder in een piratenschip, wist ik veel – een knotsgekke man. Die had stapels platen, waaruit hij zomaar lukraak de ene na de andere leek te kiezen. Hij draaide schijnbaar wat hij leuk vond en vermaakte zichzelf enorm. En hij maakte mij deelgenoot van zijn plezier.

Daar, in de huiskamer van de familie Van S., moeten de zaadjes zijn geplant waaruit mijn liefde voor radio en muziek zijn gegroeid. Muziek was opwindend. Muziek was warmte. Muziek was gezelligheid. Geen wonder dat ik er mijn vak van maakte.